

Arrest

nr. 50 901 van 8 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 april 2009 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 14 mei 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 13 januari 2010.

1.3. Op 7 juni 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 7 juni 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Hazara origine te zijn. U werd geboren in 1360 (1981) in het dorp Binisang van het district Khwaja Umari in de provincie Ghazni. Ongeveer in 1375 of 1376 (1995-1996) wilde een imam uit een naburig dorp, Mullah M.(...), met u trouwen. Deze man was een belangrijke figuur van de taliban en wilde dat u zijn derde vrouw zou worden. Uw vader stemde in met het huwelijk, maar probeerde uitstel te krijgen door op te werpen dat u nog te jong was en dat het te vroeg was voor u om te trouwen. Na de val van de taliban vroeg uw echtgenoot, A.(...) A.(...), u ten huwelijk. U stemde in en trouwde met hem. In de zomer van 1380 of 1381 (2001 of 2002) werd er in het huis waar uw schoonfamilie woonde in Binisang op de deur geklopt. Het waren mannen die werkten voor Mullah M.(...). Zij vertelden dat Mullah M.(...) zeer boos was en dat de familie van uw echtgenoot zijn vrouw gestolen had. Uw schoonbroer werd doodgeschoten toen hij naar buiten ging om te kijken wie het was. Hierop contacteerden uw schoonouders uw ouders om te vragen wat er aan de hand was. Uw ouders legden de situatie uit, maar uw schoonouders werden boos en verboden u nog contact te hebben met uw ouders. U verhuisde hierop met uw schoonfamilie naar Bakawol in de buurt van Ghazni-stad, waar u onderdook. Toen uw schoonvader op een dag naar Kabul ging, werd hij door onbekenden doodgeschoten. Toen vond uw schoonmoeder dat het veiligheidsrisico te groot was en zei ze dat uw echtgenoot het land onmiddellijk moest verlaten. Uw man is toen naar Pakistan gegaan en bleef daar drieëneenhalf jaar. Hij kwam één keer terug voor een periode van twee weken en ging toen terug naar Pakistan voor een periode van tweeëneenhalf jaar. Vorig jaar met nieuwjaar kwam uw man terug en wilde hij in het dorp blijven omdat hij geen twee vrouwen alleen wilde laten in het dorp. Een maand later had iemand zijn aanwezigheid gerapporteerd aan Mullah M.(...). Op een nacht werd uw huis opnieuw aangevallen. Ze namen u en uw echtgenoot gevangen. Ze blinddoekten jullie en namen jullie mee naar een stal in de woestijn waar u een maand werd opgesloten. Na die maand slaagden jullie erin te ontsnappen en gingen jullie naar het huis van de neef van uw vader in Lashmak. Ze brachten na twee dagen jullie kinderen naar dat huis en jullie vluchtten weg. U reisde met uw echtgenoot en twee minderjarige kinderen, S.(...) en S.(...), via Kandahar, Iran, Turkije en een aantal voor u onbekende landen naar België, waar u op 28 april 2009 een asielaanvraag indiende. Onderweg raakte u op een onbekende bestemming van uw echtgenoot gescheiden. Op 9 maart 2010 diende ook uw echtgenoot een asielaanvraag in België in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een taskara neer. Uw echtgenoot legde verder nog zijn taskara voor, jullie huwelijksakte, een Rode Kruis-bericht van uw zus in Ghazni en een attest van de Afghaanse ambassade in Teheran, Iran.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uw verklaringen op het CGVS doen immers ernstig twijfelen aan uw beweerde verblijf gedurende de laatste jaren in het dorp Bakawol van de provincie Ghazni tot uw vertrek naar België. In de eerste plaats is uw geografische kennis van de plaatsen waar u woonde voor en na uw huwelijk, opvallend beperkt, zelfs voor een Afghaanse vrouw die beweert ongeschoold te zijn. U zou geboren zijn in het dorp Binisang in het district Khwaja Umari van de provincie Ghazni. Het is opmerkelijk dat u uw geboortedistrict de naam Khwaja Umari geeft, terwijl uw geboortedorp, toen u het na uw huwelijk verliet niet in dit district viel maar in het district Jaghatu (gehoorverslag CGVS p. 3). Het district Khwaja Umari ontstond immers pas in 2005 zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd gevoegd. U was nochtans na uw huwelijk niet meer naar Binisang teruggekeerd. Hoewel u dus blijkbaar op de hoogte bent van de nieuwe districtsnaam, is uw verdere kennis van de districten in uw provincie zeer beperkt, daar u er slechts drie andere in uw provincie kan geven (gehoorverslag CGVS p. 13). U geeft vlot een aantal dorpen rond uw geboortedorp, maar kan geen enkele stad in de buurt van dit dorp benoemen (gehoorverslag CGVS p. 13). Gevraagd naar steden in de buurt geeft u daarentegen de namen van twee andere provincies op: Logar en Wardak (gehoorverslag CGVS p. 13).

Nog beperkter is uw kennis van Bakawol, waar u toch een zes- tot achttal jaar gewoond zou hebben. U geeft de namen van drie dorpen die in de buurt zouden liggen van Bakawol, maar hebt geen idee hoever deze precies verwijderd zouden zijn van dit dorp. U zegt dat Ghazni-stad niet ver is van Bakawol, maar ook hier weet u niet hoever dan wel. Ook hoe ver Binisang van Bakawol zou liggen, weet u niet, hoewel dit toch de twee dorpen zijn waar u steeds gewoond hebt (gehoorverslag CGVS p. 13). U blijkt zelfs niet zeker te kunnen zeggen in welk district Bakawol ligt, want beweert niet zeker te zijn of dit onder Ghazni-district valt of onder uw geboortedistrict. Wanneer u gevraagd wordt naar het districtscentrum geeft u eerst de naam van de provinciale hoofdstad en nadien de naam van het district

waarin u geboren zou zijn (gehoorverslag CGVS p. 13). U weet verder ook niet of er een weg liep in de buurt van dit dorp, aangezien u niet naar buiten ging en alles gedaan werd door uw schoonmoeder (gehoorverslag CGVS p. 14). Gevraagd naar belangrijke incidenten van voor uw vertrek kunt u er geen geven. U verwijst enkel naar een gevecht dat plaats had in de moskee toen u nog in Binisang woonde en dat plaats had voor uw huwelijk in 2001/2002 (gehoorverslag CGVS p. 14). Dit is zeer opmerkelijk daar u beweert afkomstig te zijn uit een regio die geplaagd wordt door veiligheidsincidenten. U stelt de namen te kennen van vertegenwoordigers van uw geboortedorp, maar u geeft geen namen van bekende personen uit het dorp waar u nadien zes tot acht jaar lang verbleef. Opmerkelijk is dat wanneer u gevraagd wordt naar de provinciegouverneur, u eerst aangeeft dat er veel gouverneurs waren om dan onmiddellijk te zeggen dat u dat niet weet, aangezien u een vrouw bent (gehoorverslag CGVS p. 15). Dit is opmerkelijk en doet vermoeden dat u ofwel beter op de hoogte bent van de plaatselijke situatie dan u aangeeft en om specifieke redenen bepaalde zaken over uw werkelijke herkomst en profiel voor de asielinstanties verzwijgt, ofwel een reden zoekt om uw gebrek aan kennis te maskeren.

Na het huwelijk met uw echtgenoot in 2001 hebt u blijkbaar nog een tijdje in uw geboortedorp Binisang gewoond met uw schoonfamilie in het huis van een zekere Aref. U kunt zich echter niet herinneren hoe lang u er hebt gewoond en houdt het, na herhaaldelijk aandringen, op verschillende maanden. U weet ook niet hoe lang dit was na het huwelijk met uw man (gehoorverslag CGVS p. 11). Nadien verhuisde u naar Bakawol en woonde u met uw schoonfamilie in het huis van een zekere Qader (gehoorverslag CGVS p. 12). Het is tevens zeer opmerkelijk dat uw echtgenoot Afghanistan verliet uit veiligheidsoverwegingen en naar Pakistan vluchtte en daarbij zowel u als uw schoonmoeder na de dood van zijn vader alleen achterliet, terwijl ook jullie een aanzienlijk risico voor vervolging door de commandant liepen. Dit is des te meer bevreemdend daar uw echtgenoot een zestal jaar later terugkeerde om zich definitief in Afghanistan te vestigen omdat hij geen twee vrouwen alleen kon laten in een dorp, zoals u beweerde (gehoorverslag CGVS p. 9). Voor het overige kunt u ook zeer weinig zeggen over uw tijd in Bakawol. U leefde naar eigen zeggen ondergedoken, maar stond wel, samen met uw schoonmoeder, in voor uzelf en uw twee kinderen. U hebt er blijkbaar geen idee van hoe jullie aan geld geraakten. U werpt als verklaring hiervoor op dat uw echtgenoot misschien geld zond of dat uw schoonfamilie geld had en dat uw schoonmoeder verantwoordelijk was voor alles (gehoorverslag CGVS p. 12). Het is wel zeer opmerkelijk dat u gedurende een periode van verschillende jaren, er geen enkel idee van heeft van welk geld uw gezin overleefde. Bovendien legde u hier een tegenstrijdige verklaring af met uw echtgenoot, die stelde dat jullie konden overleven via het huurgeld van zijn winkel in Ghazni (gehoorverslag echtgenoot p. 7). Dat u hier helemaal niks van af weet doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen. U kan verder ook vrijwel geen informatie geven over uw man in Pakistan. U hebt geen idee van of hij jullie wel geld stuurde of wat hij er deed. U had naar eigen zeggen geen contact met hem gedurende drieëneenhalf jaar, maar zelfs van een Afghaanse vrouw kan toch een minimum aan interesse worden verwacht in de activiteiten van haar echtgenoot, te meer jullie in principe van zijn bijdrage afhankelijk waren om te kunnen overleven.

Bovenstaande vaststellingen roepen ernstige twijfels op omtrent uw beweringen dat u gedurende de laatste zes jaar in het dorp Bakawol in Ghazni heeft gewoond. Er bestaan eveneens ernstige twijfels aan de geloofwaardigheid van uw verklaring over uw levensomstandigheden. Aangezien uw asielrelaas zich afspeelt in deze regio, kan er geen geloof gehecht worden aan uw vluchtmotieven.

Bovendien blijkt u zeer weinig te kunnen zeggen over de imam die naar uw hand vroeg. Bij de vraag naar zijn functie antwoordt u steevast dat hij commandant was, net zoals bij de vraag hoe belangrijk deze man dan wel was (gehoorverslag CGVS p. 10-11). U kent bovendien niet eens zijn volledige naam, en weet niet eens tot welke etnische groep hij behoort, alhoewel u beweerde dat hij familie van u zou zijn (gehoorverslag CGVS p. 10). Verder kon u over zijn activiteiten als taliban-commandant niets vertellen en gaf u als reden op dit niet te hebben gevraagd, wat onvoldoende is. Deze bijkomende vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog meer op de helling. U stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) door uw vage en bedrieglijke verklaringen over uw recent verblijf niet in staat een correct zicht te krijgen op uw werkelijke verblijfplaatsen en leefsituatie tijdens de laatste jaren, of op uw verblijfsstatus in eventuele andere landen, of de redenen van uw vertrek. Bijgevolg is het onmogelijk een correct beeld te vormen van uw eventuele nood aan bescherming. Gezien bovenstaande vaststellingen moeten u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden. Hierbij dient te worden vermeld dat ook voor uw echtgenoot A.(...) A.(...) (OV n° 6.423.859) een weigeringsbeslissing werd genomen.

Uw taskara doet geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen daar deze hoogstens een indicatie kan zijn van uw nationaliteit en niet uw asielrelaas staat. Bovendien geeft deze aan dat u in Binisang was toen u vijf jaar oud was, wat door het CGVS niet in vraag wordt gesteld. Het is niet afdoende als bewijs van uw recent verblijf in Bakawol, Ghazni voor uw vertrek naar België. De documenten voorgelegd door uw echtgenoot worden in zijn beslissing besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat zij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat zij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin zij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag verworpen omdat (i) haar geografische kennis van de plaatsen waar zij woonde voor en na haar huwelijk opvallend beperkt is, zelfs voor een Afghaanse vrouw die beweert ongeschoold te zijn, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (ii) zij geen belangrijke incidenten van voor haar vertrek kan geven, (iii) zij weliswaar de namen stelt te kennen van vertegenwoordigers van haar geboortedorp maar geen namen geeft van bekende personen uit het dorp waar zijn nadien zes tot acht jaar verbleef en zij evenmin de provinciegouverneur kan noemen, (iv) het opmerkelijk is dat haar echtgenoot Afghanistan verliet en naar Pakistan vluchtte en daarbij verzoekster en zijn moeder na de dood van zijn vader alleen achterliet, terwijl ook zij een aanzienlijk risico voor vervolging door de commandant liepen, (v) zij zeer weinig kan zeggen over haar tijd in Bakawol, (vi) zij er geen idee van heeft hoe zij aan geld geraakten en haar verklaringen hieromtrent bovendien tegenstrijdig zijn met deze van haar echtgenoot, (vii) zij vrijwel geen informatie kan geven over haar man in Pakistan en naar eigen zeggen gedurende drieënhalf jaar geen contact met hem had en (viii) zij zeer weinig blijkt te kunnen zeggen over de imam die naar haar hand vroeg. Aangezien ernstige twijfels rijzen omtrent verzoeksters beweringen dat zij gedurende de laatste zes jaar in het dorp Bakawol in Ghazni heeft gewoond, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas, dat zich afspeelt in deze regio. Door vage en bedrieglijke verklaringen af te leggen over haar recent verblijf stelt zij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien niet in staat een correct zicht te krijgen op haar werkelijke verblijfplaatsen en leefsituatie tijdens de laatste jaren of op haar verblijfsstatus in eventuele andere landen, of de redenen voor haar vertrek zodat het onmogelijk is om een correct beeld te vormen van haar eventuele nood aan subsidiaire bescherming. Omtrent de door haar neergelegde taskara werd geoordeeld dat deze hoogstens een indicatie kan zijn van haar nationaliteit doch haar asielrelaas niet staft en niet afdoende is als bewijs van haar recent verblijf in Bakawol, Ghazni voor haar vertrek naar België.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor haar asielaanvraag en aanvraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op dezelfde motieven die aan de grondslag liggen van de asielaanvraag van haar echtgenoot (RvV 56 630). In arrest nr. 50 900 van 8 november 2010 oordeelde de Raad dat aan deze vluchtmotieven niet het minste geloof kan worden gehecht. In dit arrest wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd:

“2.4. Blijkens verzoekers verklaringen vreest hij Mullah M., een voormalig Talibancommandant die onder het regime van Karzai werkte voor de Afghaanse geheime dienst Khad. Mullah M. zou voor verzoekers huwelijk een huwelijksaanzoek hebben gedaan aan diens echtgenote. Een aantal jaar na verzoekers huwelijk zou hij echter problemen hebben gekregen met Mullah M., die naar verzoekers huis zou zijn gekomen. Er zou een woordenwisseling zijn ontstaan waarbij verzoekers broer werd neergeschoten. Verzoekers vader vond hierop dat het te gevaarlijk was geworden in Binisang en verzoekers familie verhuisde naar Bakawol in Ghazni. Twee jaar na de moord op zijn broer zou ook verzoekers vader zijn neergeschoten door onbekenden toen hij onderweg was van Kabul naar Ghazni. Verzoekers moeder vond dat het voor hem te gevaarlijk was geworden in Afghanistan en raadde hem aan naar Pakistan te gaan, waar verzoeker – uitgezonderd anderhalve maand waarin hij naar huis terugkeerde omdat hij zijn gezin miste – in totaal vier of vier en half of vijf jaar (administratief dossier, stuk 3, p. 6) verbleef en werkte als kleermaker. Na zijn terugkeer naar Afghanistan, omstreeks maart 2008, zou hij samen met zijn echtgenote zijn ontvoerd door Mullah M.. Zij zouden gedurende een maand zijn vastgehouden maar wisten te ontsnappen. (administratief dossier, stuk 17, p. 2 en stuk 3, p. 11).

2.5.1. Na lezing van het administratief dossier concludeert de Raad dat verzoeker er allerm minst in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève aannemelijk te maken daar zijn relaas op een aantal cruciale punten iedere geloofwaardigheid ontbeert.

2.5.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen omtrent het tijdstip waarop zijn voorgehouden problemen met Mullah M. zouden zijn begonnen niet eensluidend zijn. Zo verklaarde hij bij het invullen van de vragenlijst ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat drie jaar na zijn huwelijk enkele mannen van Mullah M. naar zijn huis kwamen en vroegen waarom hij een huwelijksaanzoek had gedaan aan zijn vrouw want Mullah M. had haar namelijk ook een aanzoek gedaan. Er ontstond een woordenwisseling en zijn broer werd neergeschoten (administratief dossier, stuk 17, p. 2). Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen situeerde verzoeker dezelfde feiten evenwel één of anderhalf jaar na zijn huwelijk (administratief dossier, stuk 3, p. 6 en p. 11).

Voorts geeft verzoeker geen valabele uitleg waarom Mullah M. hem en zijn echtgenote gedurende ruime tijd ongemoeid zou hebben gelaten en hen pas na één tot anderhalf jaar dan wel drie jaar zou zijn beginnen lastigvallen. De uitleg die verzoeker in dit verband geeft, namelijk “De mullah deed zijn aanzoek voor ik mijn aanzoek deed. Ik was hiervan niet op de hoogte. Ten tijde van ons huwelijk was de situatie van de taliban niet goed. Drie jaar later stonden ze steviger in hun schoenen en begon hij ons lastig te vallen.”, kan geenszins overtuigen. Verzoeker verklaart immers negen jaar geleden te zijn gehuwd, onder het Talibanregime (administratief dossier, stuk 17, p. 2 en stuk 3, p. 4). Hij situeert de val van de Taliban zes maanden tot een jaar na zijn huwelijk (administratief dossier, stuk 3, p. 4). Het is dan ook niet logisch dat de Taliban na de val van hun bewind “steviger in hun schoenen” zouden hebben gestaan dan op het ogenblik waarop zij de macht uitoefenden.

2.5.3. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker niet het minste begin van bewijs bijbrengt van het overlijden van zijn broer en zijn vader. Wat betreft de moord op zijn vader, stelt de Raad overigens vast dat verzoekers verklaringen dienaangaande uitermate vaag en weinig doorleefd zijn. Zo verklaarde hij tijdens zijn gehoor “**Wanneer is hij gestorven?** Toen ik in Bakawol was voor ik naar Pakistan ging ongeveer zes jaar geleden, voordat ik naar Pakistan vertrok. **Weet u jaar of maand?** Nee, dat weet ik niet... want toen hij werd doodgeschoten was de man van mijn tante heeft hem begraven en hij heeft alles zelf gedaan en daarna hebben wij gevraagd waarom mijn vader niet thuis en dan heeft hij verteld jouw vader is dood en zij hebben hem doodgeschoten en hij zei hebben pijn en ik heb alle dingen zelf geregeld en hij is niet meer hier, hij is gewoon dood. **Waar?** Tussen de provincie Kabul en Ghazni in Shasme Salar en die auto van hen stopte daar om iets te eten en na de pauze wilden ze vetrekken en heeft die man hem doodgeschoten. **Weet u wie hem doodschoot?** Die chauffeur heeft gewoon het lichaam gebracht aan de man van mijn tante en die chauffeur heeft verteld dat zij hebben gepauzeerd en dan kwamen er gwapende mannen en ze schoten en daarna zijn ze weg en we weten niet wie het gedaan heeft. **U weet niet waarom?** Wij weten niet zeker ik denk dat die mensen die mijn broer hebben doodgemaakt en we hebben problemen met die mensen we denken dat dezelfde mijn vader heeft doodgeschoten of iemand anders, we weten niet zeker.” (administratief dossier, stuk 3, p. 8). Dat verzoeker niet meer informatie weet te verstrekken over de omstandigheden waarin zijn vader om het leven zou zijn gekomen zet de algehele geloofwaardigheid van zijn relaas verder op de helling. Bovendien acht de Raad het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker en zijn familie pas na de

begravenis op de hoogte zouden zijn gebracht van het overlijden van zijn vader en dat zij niet bij de begrafenis betrokken of aanwezig zouden zijn geweest. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker niet de minste aanwijzing bijbrengt die zijn stelling dat de moord op zijn vader verband houdt met zijn eigen vervolgingsvrees zou kunnen ondersteunen. Zijn beweringen in dit verband zijn immers louter gesteund op vermoedens en speculaties van zijnentwege.

2.5.4. Na de dood van zijn vader zou verzoeker op aandringen van zijn moeder naar Pakistan zijn gevlucht. De Raad acht het onbegrijpelijk dat verzoeker in de door hem geschetste omstandigheden zijn echtgenote en kind én zijn moeder, die ondertussen weduwe zou zijn geworden, alleen zou hebben achtergelaten in Afghanistan. Dit klemmt des te meer daar het conflict met Mullah M., dat de oorzaak zou zijn geweest van verzoekers vlucht, precies om verzoekers echtgenote draaide zodat ook zij gevaar liep. Verzoekers uitleg "De reden waarom zij daar gebleven zijn was dat mij moeder daar wilden blijven en ze zeiden we zijn vrouwen en we blijven altijd thuis, dat is geen probleem en ten tweede het was er veel te warm en ten derde ik had niet de mogelijkheid een huis te huren en zo..." (administratief dossier, stuk 3, p. 7) kan bezwaarlijk ernstig worden genomen en kan de Raad dan ook niet overtuigen. Evenmin acht de Raad het plausibel dat verzoeker vanuit Pakistan nooit contact zou hebben opgenomen met zijn familie (administratief dossier, stuk 3, p. 7) om zich ervan te vergewissen dat met hen alles in orde was en zij geen problemen ondervonden. In het verzoekschrift bevestigt verzoeker dat hij inderdaad geen contact had met zijn familie terwijl hij in Pakistan verbleef, enerzijds omwille van de praktische moeilijkheden en anderzijds om de veiligheid van zijn familie niet in het gedrang te brengen. Met deze uitleg slaagt verzoeker er echter niet in een afdoende en aanvaardbare verklaring te bieden voor de vaststelling dat hij zijn gezin volledig aan zijn lot zou hebben overgelaten en hij zich zelfs niet de moeite zou hebben getroost om contact met hen te zoeken.

Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat, wat betreft verzoekers verblijf in Pakistan, zijn verklaringen niet overeenstemmen met deze van zijn echtgenote. Gevraagd hoe lang hij in Pakistan is gebleven verklaarde verzoeker immers "Eerste keer twee of twee en half jaar gebleven in Pakistan en daarna terug voor een maand of anderhalve maande naar huis en daarna terug naar Pakistan, in totaal vier of vier en half of vijf jaar ik weet het niet in Pakistan gebleven." (administratief dossier, stuk 3, p. 6). In strijd hiermee verklaarde zijn echtgenote "(...) Toen is mijn man naar Pakistan gegaan en hij bleef daar voor drie of drie en een half jaar. Dan kwam mijn man terug naar het dorp, hij bleef er voor twee weken en daarna, dwong zijn moeder hem opnieuw te vertrekken, dan ging hij terug naar Pakistan en bleef daar voor twee en een half jaar." (administratief dossier, stuk 11, p. 9). De argumentatie in het verzoekschrift dat het enkele jaren geleden is en het niet onlogisch is dat er enig verschil bestaat tussen de respectievelijke verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote doet geen afbreuk aan bovenstaande tegenstrijdigheid.

De Raad ontwaart verder nog een anomalie in de door verzoeker geschetste chronologie van de gebeurtenissen. Hij verklaarde immers dat zijn huwelijk negen à tien jaar geleden plaatsvond (administratief dossier, stuk 17, p. 2 en stuk 3, p. 4), dus in 2000-2001. Anderhalf tot twee jaar na zijn huwelijk, 2002-2003, zou zijn broer zijn vermoord (administratief dossier, stuk 17, p. 2 en stuk 3, p. 6 en p. 11). Twee jaar later, 2004-2005, zou zijn vader zijn neergeschoten (administratief dossier, stuk 17, p. 2). Vervolgens zou hij in totaal ongeveer 5 jaar in Pakistan hebben verbleven (administratief dossier, stuk 3, p. 6), dus tot 2010. Dit strookt echter niet met zijn bewering rond maart 2008 naar Afghanistan te zijn teruggekeerd (administratief dossier, stuk 3, p. 9). Evenmin valt dit te rijmen met zijn bewering anderhalf jaar geleden te zijn ontvoerd (administratief dossier, stuk 17, p. 2).

2.5.5. In het licht van wat voorafgaat kan ook aan verzoekers bewering dat hij na zijn definitieve terugkeer naar Afghanistan samen met zijn echtgenote werd ontvoerd en een maand werd vastgehouden, geen geloof worden gehecht. De Raad acht het overigens opmerkelijk dat Mullah M. geen gebruik zou hebben gemaakt van verzoekers jarenlange afwezigheid om zijn echtgenote lastig te vallen en haar desgevallend proberen te ontvoeren. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat het conflict met Mullah M. rond zijn echtgenote draait. Verzoeker heeft doorheen zijn verklaringen echter op geen enkel ogenblik melding gemaakt van problemen die zijn echtgenote zou hebben ondervonden tijdens zijn afwezigheid.

Ook de manier waarop verzoeker beweert te zijn ontsnapt, namelijk dat hij en zijn echtgenote zijn kunnen vluchten doordat zij met een spijker een gat in de muur hadden gemaakt, zij vervolgens 's nachts zes of zeven uur te voet zijn gegaan, waarna zij autolichten zouden hebben opgemerkt en aan die persoon zouden hebben gevraagd om hen naar Lashmak te brengen, naar het huis van de zoon van zijn tante (administratief dossier, stuk 3, p. 12), komt de Raad hoogst onwaarschijnlijk over.

2.6. De door verzoeker neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Het attest van de Afghaanse ambassade kan slechts aantonen dat hij inderdaad in Iran was alvorens naar België te vluchten, maar vormt geen bewijs van de door hem opgeworpen vluchtmotieven. Hetzelfde geldt voor de brief van het Rode Kruis waarbij enkel wordt aangetoond dat een bericht is gestuurd naar zijn schoonzus in Ghazni, niets meer en niets minder. Zijn trouwboekje en taskara geven enkel een aanwijzing van zijn nationaliteit maar vormen evenmin een bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.7. Gelet op wat voorafgaat is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet."

Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. De door haar neergelegde taskara doet geen afbreuk aan bovenstaande overwegingen daar deze hoogstens een indicatie kan zijn van haar nationaliteit en geen bewijs vormt van haar asielrelaas.

2.5. Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip "land van herkomst". Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als "het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats" (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door voornoemd artikel 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het probleem van het bewijs van de nationaliteit van de asielzoeker stoot op moeilijkheden, zowel in rechte als in feite. Het feit dat de Raad overeenkomstig de artikelen 144 en 145 van de Grondwet geen rechtsmacht heeft om de nationaliteit van de asielzoeker te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit deze bezit, of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is, mag er niet toe leiden dat het onderzoek naar de gegrondheid van een asielaanvraag onmogelijk wordt gemaakt. In geval van twijfel komt het beide partijen toe de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit voldoende aantoonst. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dient te gebeuren, komt

het haar toe dit land te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van de verzoekende partij, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij.

Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Het onderzoek van deze voorwaarde veronderstelt dat het land van bescherming moet worden vastgesteld.

Uit wat voorafgaat volgt dat verzoeksters vraag tot internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van Afghanistan. De door verzoekster neergelegde taskara biedt immers een aanwijzing voor haar Afghaanse nationaliteit, welke overigens door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op zich niet in twijfel wordt getrokken. Daar algemeen bekend is dat er grote regionale verschillen bestaan in de veiligheidssituatie in Afghanistan, acht de Raad het van cruciaal belang dat verzoeksters regio van herkomst wordt bepaald. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij gedurende de laatste zes jaar in het dorp Bakawol in Ghazni heeft gewoond. Dit besluit steunt op de overwegingen dat verzoekster haar geboortedistrict de naam Khwaja Umari geeft terwijl haar geboortedorp, toen zij het na haar huwelijk verliet, niet in dit district viel maar in het district Jaghatu en het district Kwaja Umari pas in 2005 ontstond, haar kennis van de districten in haar provincie zeer beperkt is daar zij er slechts drie andere in haar provincie kan geven, zij geen enkele stad in de buurt van haar geboortedorp kan benoemen, zij weliswaar de namen geeft van drie dorpen die in de buurt van Bakawol zou liggen maar geen idee heeft hoe ver deze precies verwijderd zijn van dit dorp, zij evenmin kan verduidelijken hoever Ghazni-stad en Binisang van Bakawol liggen, zij niet zeker is of Bakawol onder Ghazni-district valt of onder haar geboortedistrict, zij verder niet weet of er een weg liep in de buurt van dit dorp, zij geen belangrijke incidenten van voor haar vertrek kan geven, zij geen namen kan noemen van bekende personen uit Bakawol en zij niet weet wie de provinciegouverneur is. Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster diverse dorpen opnoemt rond haar geboortedorp Binisang, met name Ali Abad, Tormai, Dinyal, Aqasi, Deh Darad, De Daulad, geeft zij tevens drie dorpen rond Bakawol, namelijk Lashmak, Nawabad en Godo, situeert zij Bakawol dichtbij Ghazni-stad, noemt zij behalve haar geboortedistrict nog drie andere districten in de provincie Ghazni, zijnde Nawur, Jaghori en Jagathu, geeft zij aan dat er in haar district Said, Hazara en Bayat wonen, stelt zij dat er in de buurt van Bakawol geen rivier loopt maar wel een kleine stroom die uit een bron komt, maakt zij melding van het feit dat er in Ghazni gewoonlijk overstromingen waren, stelt zij dat er een school is in Bakawol en noemt zij een aantal vertegenwoordigers van haar geboortedorp Binisang (administratief dossier, stuk 11, p. 13-14). Er is in het administratief dossier echter geen informatie voorhanden aan de hand waarvan verzoeksters verklaringen kunnen worden nagegaan. De Raad beschikt niet over een eigen onderzoeksbevoegdheid zodat, in acht genomen dat er dienaangaande geen landeninformatie voorhanden is in het administratief dossier, verzoeksters verklaringen niet kunnen worden geverifieerd op hun waarachtigheid zodat geen oordeel kan worden geveld in hoeverre verzoeksters verklaringen omtrent haar regio van herkomst al dan niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Evenmin kan worden vastgesteld of er in verzoeksters regio van herkomst een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van het internationaal gewapend conflict dat in Afghanistan heerst. Dienvolgens dient te worden vastgesteld dat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of

hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De bestreden beslissing dient derhalve overeenkomstig artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoeksters echtgenoot ter terechtzitting stukken heeft ingediend met betrekking tot zijn identiteit en afkomst die aan zijn rechtsplegingsdossier (dossier nr. 56.630) werden toegevoegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 juni 2010 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS